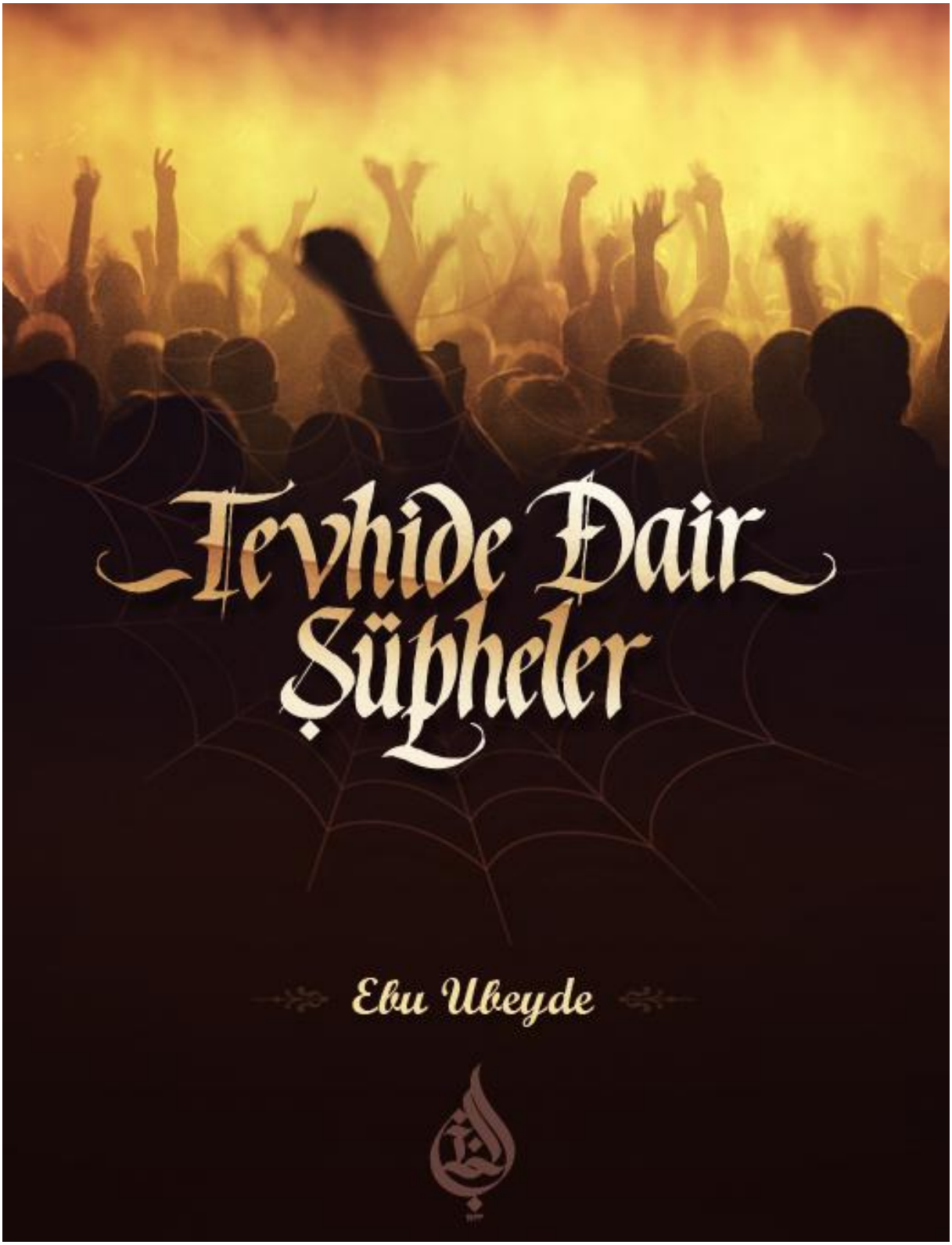
Tevhide Dair
Şüpheler
Ebu Ubeyde

TEVHİDE DAİR ŞÜPHELER

Ebu Ubeyde

Mukaddime

Hamd âlemlerin rabbi Allah subhanehu ve teâlâ'ya mahsustur. Şehadet ederim ki O'ndan başka ilah yoktur. O tek yaratıcıdır. Hükmün tek sahibidir. Yaratmak ve emretmek de ona aittir. Onun hükümde ortağı yoktur. Onun için dost olunur ve onun için düşman olunur. Onun için kanlar dökülür. Onun için canlar feda edilir. Onun için yaşanır ve ölünür. O'nadır övgünün ve şükrün tamamı.

Salât ve selam O'nun kıyamete yakın kılıçla gönderdiği haniflerin imamı İbrahim aleyhisselamın tevhid dinine çağıran, ana, baba ve evlatların arasını tekfir ile ayıran, kavimleri birbirleri ile tevhid kelimesi için savaşa çağıran, resullerin sonuncusu, âdemoğlunun efendisi, mücahitlerin ve salihlerin imamı Muhammed sallahu aleyhi ve sellem'e, onun arkadaşlarına ve ailesinedir.

Bundan sonra;

Bu okumakta olduğunuz, küçük çaplı ancak ihtiva ettiği konular itibarı ile geniş hacimli bir risaledir. İlim talebesi kardeşlerim insanlar arasında en yaygın olan ve insanları delalete sürükleyen, insi ve cinni şeytanların kullarına vah yettikleri şüpheleri bize arz ettiler. Bunun üzerine bizler de bu küçük çaplı eserde bu şüpheleri reddetmeye çalıştık.

Bu eserin hazırlığı ilim ehli bir hocanın vesilesi ile toplanmıştır. Allah kendisine rahmet etsin. Yine bu eserin hazırlanmasında, yayınlanmasında ve yayılmasında emeği geçen bütün kardeşlerime de Allah rahmet etsin. Allah'tan temennim, bu çalışmayı salih ameller olarak amel defterimize yazılmasını meleklerine emretmesi ve kıyamet günü de bu amel vesilesi ile bizi bağışlayarak Firdevs cennetlerinde ağırlamasıdır. Çalışma ve gayret bizden başarı ve muvaffakiyet Allah celle celaluhudandır.

***

Şeytanların En Meşhur Ve Yaygın olan Vesveseleri

Birinci Şüphe:

İnsanlardan birinin sözü sebebi ile şer'i bir delili terk etmek:

Şeyh Abdurrahman ibn Hasan Ali Şeyh, birinin sözü nedeni ile şeri bir nassı terk etmeyi itaat şirki saydı. Yani dinden çıkartan büyük şirk saydı.

Şeyh dedi ki; " Her mükellefe vacip olan, eğer ona Allah'ın kitabından ve Resulünün sünnetinden bir delil ulaştı ve o da manasını anladı ise, amel ettiği şeyi terk ederek sonlandırmasıdır. Ona muhalefet eden kim olursa olsun...

Nefsine nasihat edene vacip olan şudur ki; eğer âlimlerin kitaplarını okur ise onların sözlerini öğrenir ise; işte bu sözleri kitap ve sünnete arz etmesidir. Çünkü âlimlerden her müctehid, ya da ona tabi olan ve onun mezhebine müntesip olan herkes o imamın delilini zikretmek zorundadır. Her mesele de hak bir tanedir. İmamlar ictihadlarında ecir sahibidirler. İnsaflı olan kişiye düşen ise; onların sözlerine bakması meseleleri öğrenmeye giden yolları bilmesi ve delil edinenlerin delillerindeki hatayı doğrudan ayıracak zihni hazırlamasıdır. İşte böyle yapanlar, âlimlerden delil üzere alan ve tabi olanlar, en mutlu olanlardır..."[1]

Yine Şeyh Allah'ın şu kavli hakkında dedi ki; " **Eğer o müşriklere itaat ederseniz sizde onlardan olursunuz**."[2]

"İşte bu insanlardan çoğunun, onları taklit edenler olmasına rağmen düştükleri hatadır. Çünkü onlar, onlara muhalefet eden mukallitlere rağmen delile itibar etmezler. İşte bu şirktendir. Bunlardan aşırı gidenler zannediyorlar ki delil istemek kerihtir ve haramdır. İşte fitne böyle büyür. Derler ki; onlar delili bizden daha iyi bilirler."[3]

Şeyh Abdullah ibn Abdurrahman Ebu Batin dedi ki; " Eğer insana hak beyan olursa muvafık olanların azlığı ve muhalefet edenlerin çokluğu onu ürkütmesin. Özellikle bu ahir zamanda böyledir. Cahilin şu sözü de böyledir; Eğer bu hak olsa idi falana ve fulana gizli kalmazdı. İşte bu kâfirlerin sözüdür. " **Eğer bu hayır olsa idi bizi bu hayırda geçemezlerdi**."[4] " **Allah'ın aramızdan minnet ettikleri bunlar mıdır**?"[5] Ali r.a. dedi k; " **Hakkı tanı ki ehlini de tanıyasın**."[6]

---

[1] Fethul Mecid 387-388
[2] Enam 121
[3] Fethul Mecid 391
[4] Ahkaf 11
[5] Enam 53
[6] Durerus Seniyye 10/ 400-401

İkinci Şüphe:

“Allah beni tağutların ve müşriklerin tekfiri ile mesul kılmadı ve onlardan hesap sormayacaktır” şüphesi:

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki; " Vallahi ve Vallahi Ey Kardeşlerim! Dininizin aslına yapışın. Evveline ve sonuna sımsıkıca sarılın. Esasına ve başına ki bu Lailaheillallah şehadetidir. Bunun manasını öğrenin, ehlinin sevin ve uzakta da olsalar onun ehlini kardeşler edinin. Tağutları inkâr edin. Onları sevenlere buğz edin. Ya da onlar hakkında mücadele edenleri sevmeyin. Ya da onları tekfir etmeyenleri, banane onlardan diyenleri ve Allah beni onlarla mükellef kılmadı diyenleri sevmeyin. İşte böyle söyleyenler Allah'a yalan iftirada bulunmuşlardır. Bilakis; Allah onları mükellef kılmıştır. Onları inkâr etmeyi farz kılmıştır, onlardan uzaklaşmayı da. Kardeşleri ve çocukları dahi olsalar bile... Vallahi dininizin aslına yapışın, umulur ki Rabbinize hiçbir şeyi ortak koşmadan kavuşursunuz. Allah'ım bizi müslüman olarak öldür. Salihler arasına kat."(Durerus Seniyye 2/ 119-120)

Şeyh rahimehullah dedi ki; " Anladın ki; eğer insan Allah'ı birlese ve şirki terk etse bile, müşriklere düşmanlık yapmıyor ve onlara düşmanlık ve buğz izhar etmiyor ise İslamı ve dini yerine gelmiş olmaz."(Durerus Seniyye 8/113)

Şeyh Abdullatif ibn Abdurrahman dedi ki; " İşte bu müşrikleri ayıplamak, onları kötülemek, onları tekfir ederek onlardan beraat etmek işte bu dinin hakikatidir. Âlemlerin rabbine en büyük yakınlaşmadır. Müminin hayatı ancak bunlarla cihad etmek ile güzelleşir. Onlarla mücadele ederek onları tekfir etmesi ile Allah'a yaklaşmaktır." (Mecmuatur Resail 3/224)

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki; " Allah'ın İslam ile nimetlendirdiği mümin! Lailaheillallah'ın manasını bildin. Sende zannedersin ki bunu diyen hak olamaz. Şöyle ki; ben şirki terk ediyorum ama müşriklere itiraz etmem, onlar hakkında bir şey söylemem. İşte bu sözlerle sende zannedersin ki insan İslam'a girmiş olmaz. Bilakis kesinlikle onlara buğz etmesi, onları sevenelere buğz etmesi, onlara sövmesi, onlara düşmanlık yapması gerekir ki işte bu baban İbrahim'in yoludur. Ve onunla beraber olanlar da bu sözü söylediler: **" Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizinle bizim aramızda ebedi olarak bir olan Allah'a iman edinceye kadar bir buğz ve düşmanlık başlamıştır."(Mümtehine 4)** Allah dedi ki; **" Her kim tağutu tekfir eder Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa tutunmuştur."(Bakara 256)** Yine Allah c.c. dedi ki; **" Andolsun biz her ümmete Allah'a kulluk edin tağuttan sakının diye bir peygamber gönderdik."(Nahl 36)** Eğer biri der ise ben Nebi sav'e tabi oldum ancak Lat'a ve Uzza'ya ve Ebu Cehl'e itiraz etmem ve onlardan banane der ise **İslam'ı sahih olmaz**."

Üçüncü Şüphe:

“Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” Ayet hakkındaki, kufrun dune kufr sözü ile şeriat yapan tağutların özürlü olmaları şüphesi:

Şeyh Süleyman Ulvan Et-Tibyan, Şerhu Nevakıdul İslam kitabında dedi ki; " Şeyhulislam, İktides Siratel Mustakim kitabında(1/208) " Kişiyi dinden çıkarmayan küfür ve lam ile marife olarak gelen, kişiyi dinden çıkartan küfür arasında fark vardır.

Tıpkı Nebi sav dediği gibi; " Kişi ile küfür ve şirk arasında namazın terki vardır." " Elif ve Lam marifesi genel olarak büyük küfre işaret eder. Allah'ın şu sözünde olduğu gibi; " Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar Kâfirlerin ta kendileridir. İşte bu ayetin tefsirinde İbn Abbas'tan nakledilen kufrun dune kufr sözü sabit olmamıştır. Hâkim bunu Müstedrek’de [1] Hişam ibn Huceyr’den o da Tavus’tan o da İbn Abbas’tan rivayet etmiştir. Yahya ibn Main ve Ahmed ibn Hanbel Hişam’ın zayıf ravi olduğunu hadisinin alınmadığını söylemişlerdir. Aynı şekilde Abdurrezzak tefsirinde Mamar’dan oda İbn Tavus’tan o da babasından naklederek dedi ki; “ İbn Abbas’a soruldu; “ Kim Allah’ın indirdikleri ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” Dedi ki İbn Abbas; o küfürdür. İşte bu İbn Abbas’tan sabit olan sözdür.

Ayet umumunadır. Ayetin umumu da bu ayette irade edilenin bu büyük küfre dâhil olmasıdır. İşte bu rivayetlerle oynayıp da bu küfürleri meşru göstermeye çalışmak, Allah’ın dinini tebdil edip değiştirmektir.

***

[1] 2/313

Dördüncü Şüphe:

"Her kim kardeşine "Ey Kafir" derse ikisinden birine döner" şüphesi:

Mürcie âlimleri ve hükümet âlimleri bu hadisi insanların gözünde farklı manalara yorarak insanları bu hadis ile korkuttular. Hatta birçok ilim talebesi dahi her kim bir müslümanı tekfir ederse o kâfir olur zannettiler. Tağutların tekfirinden bu sebepten dolayı uzak durmayı takva zannettiler. Bu şüphe şöyle birkaç yönden izah edilir;

1-Şüphesiz Ömer ibnul Hattab r.a. Hatib ibn Ebi Belta r.a. küfür olmayan büyük bir cürümü işlediği için tekfir etmişti. Bunun delili ise Allah c.c. bu meselenin üzerine nazil olan ayette " Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanlarınızı dostlar edinmeyin"[1] ayetini indirmiştir. Nebi sav Mekke'yi feth edeceği zaman Hatib, Mekke'deki akrabalarına Nebi sav'in Mekke'ye geldiğini haber vermişti. Bunun üzerine Ömer r.a. dedi ki; " Bırak beni şu münafığın boynunu vurayım." Buna rağmen Nebi sav Ömer'e kızmadı. Bununla beraber Nebi sav Ömer'e sen bir müslümana kâfir dedin sen kâfir oldun demedi. Ya da bununla sen tekfirci oldun veya harici oldun da demedi Resulullah sav. Ancak bugünkü hükümet âlimleri ise müslümanlar müşrikleri tekfir ettikleri için bu lakabı takmaktadırlar. İbnul Kayyum dedi ki; " Eğer bir kişi bir müslümanı tevil ederek ve nefsi için değil de Allah için gazaplanarak nifaka ve küfre nispet ederse bununla kâfir olmaz. Bilakis günahkâr da olmaz. Niyeti ve kastı üzere ecir dahi alır. "[2]

2-Aynı şekilde Buhari'nin Cabir ibn Abdullah'tan gelen hadiste naklettiği gibi bu kıssa da söylediğimize örnektir. Muaz ibn Cebel r.a. Nebi sav ile beraber namaz kıldı. Sonra kavmine döndü ve onlara namaz kıldırdı. Namazda da bakara suresini okudu. Bir adamda kendi başına hafif rekâtlı namaz kıldı. Bu Muaz'a ulaştı. Dedi ki; " O münafıktır." Bu adam Resulullah sav'e geldi ve bunu haber verdi. Nebi sav Muaz'ı çağırttı. Ancak söylediğinden dolayı sen münafık oldun sen kâfir oldun demedi. Yalnızca namazı uzun tutmasını inkâr etti ve ona Şems ve Ala surelerini okumasını emretti.

3-İfk hadisesinde olan olay da buna delildir. Buhari tefsir kitabında Nur suresinin tefsirinde şunu nakletmiştir. Nebi sav ne zaman ki minbere çıktı ve dedi ki; " Ey Müslümanlar topluluğu! Ehli beytim hakkında bana eza eden kişiden kim beni emin kılacak? Allah'a yemin olsun ki ehlim hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Zikrettikleri adam hakkında da

[1] Mümtehine 1
[2] Zadul Mead 3/372

hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Ehlimin yanına ancak benimle girmiştir. Sad ibn Muaz el Ensari kalktı ve dedi ki; " Ey Allah'ın resulü! Ben onun ezasını senden gideririm. Eğer Evs kabilesindense onun boynunu vururum. Hazrec kabilesinden olan kardeşlerimizden ise emret boynunu vurayım. " Aişe dedi ki; " Hazrec'in efendisi Sad ibn Ubade kalktı. O Salih biriydi ama cahili davası (Aşiretçilik) ağır bastı ve dedi ki; " Vallahi yalan söyledin. Sen bunu yapmaya güç yetiremezsin." O sırada Sad'ın amca oğlu olan Üseyd ibn Hudeyr kalktı ve dedi ki; " Yalan söyledin. Vallahi onu öldüreceğiz. Sen münafıklar hakkında mücadele eden bir münafıksın…" Buhari kıssayı sonuna kadar zikretti. Üseyd, Sadi ibn Ubade'nin Abdullah ibn Ubey ibn Selul hakkında yaptığı mücadeleden dolayı ona münafık dedi. Sad ibn Ubade'nin kim olduğu ise açıktır. Onun fazileti hakkında fazla söze gerek yoktur. Nebi sav buna rağmen Üsed'e sen tekfircisin veya harici oldun demedi. Ancak hükümet alimleri tağutları tekfir ettiler diye Müslümanlara harici ve tekfirci damgasını vurmaktadırlar. Ancak bu sünnetullahtır. Çünkü her kim tevhidi savundu ise ona bu damga vurulmuştur. Bu yüzden ne zaman ki Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab tevhidi savunup ona insanları çağırdı, dönemin kötü alimleri de onu bu lakap ile lakaplandırdılar.

Ancak az önce zikredilen hadise gelince; bu hadisteki ' ikisinden birine döner." Kelimesinin manası ise günahı döner demektir. Yani günahkâr olur, müslümanı küfre nispet etmesi caiz olmaz demektir. Ancak her kim derse küfür döner, işte bu çok zayıf bir sözdür ki daha fazla bilgi almak isteyen Şeyh Ebu Batin'in sözlerine baksın.[1]

Şeyh Abdullatif ibn Abdurrahman dedi ki; " Her kim bu ümmetten birini tekfir ederken tekfirinde bir nassa ve burhana dayanarak tekfir ediyorsa ki bunlar kitap ve sünnettir; onda açık bir küfür görüyorsa, tıpkı Allah'a ortak koşmak, başkasına ibadet etmek, Allah ile veya ayetleri ile alay etmek, ya da onları yalanlamak, Allah'ın indirdiğini kerih görmek veya Allah'ın sıfatlarından birini inkâr etmek gibi, işte bu ve buna benzer misallerden dolayı tekfir ederse, isabetlidir ve ecir alır. Allah'a ve resulüne itaat etmiştir."[2]

Şeyh Ebu Batin rahimehullah'a soruldu; kim müslümanı tekfir ederse o kâfir olur diyenin hükmü hakkında o da dedi ki;

" Bu lafzın aslı yoktur ve Nebi sav'den böyle bir söz sabit olmamıştır. Maruf olan ve bilinen hali şudur ki; " Her kim kardeşine ' ey kâfir ' der ise ikisinden birine döner." Her kim bir insanı tekfir ederse, fısk ile itham ederse, ya da nifak ile itham ederse ve bunu tevil ile, Allah için kızdığından yaparsa, tıpkı Ömer'in Hatib'e münafık dediğinde bağışlandığı gibi oda bağışlanır.[3] Ve başka sahabelerin yaptıkları hataların bağışlanması gibi ancak cahillerin " Siz

[1] Mecmuatur Resailuv ve Mesailn Necdiyye 5/511
[2] Durerus Seniyye 12/260-261
[3] Ancak bu fetva, dönemin kötü âlimleri olan hükümet âlimlerinin ilim talebelerini korkuttukları tekfir fetvalarının tam tersinedir. Onların fetvalarına göre bugünkü yeryüzünde Allah'ın şeriatı ile hükmetmeyen onu yok etmeye çalışan, insanları da bu teşrilerine muhakeme olmaya zorlayan tağutlar müslümandır. Onları tekfir edenler de haricilerdir. Bunlar cehennemin köpekleridir. Nebi sav onlarla savaşı emretmiştir!!! Ey akılsızlar!

müslümanları tekfir ediyorsunuz " sözü hakkında da deriz ki; işte bunu söyleyen adam İslam'ın ve tevhidin ne olduğunu bilmiyordur. Bunun zahiri İslam'ın sahih olmamasıdır.[1] Bugün müşriklerin yaptıkları şirkleri inkâr etmeyen onlar hakkında bir şey görmeyen Müslüman değildir."[2]

***

Sizin adaletiniz bu kadar… Şirkten beri olmuş Müslümanlar cehennem köpeği, Allah'ın şeriatını yok eden tağutlar cennet ehli… (Hâşâ) Bu hakkı batıla giydirme çalışmasının ta kendisidir.

[1] Şeyhin bu sözünü çok iyi düşün….

[2] Mecmuatur Resail vel Mesailun Necdiyye 1/654-655

Beşinci Şüphe:

Maslahat babından ve ıslah için bunu terk etmek. İşte bu Nebi (aleyhissalatu vesselam)'ın hidayetine muhaliftir.

Siyerde var olan birçok sahih rivayet bu şüphenin batıllığına delalet etmektedir. Kureyş Nebi sav'e Utbe'yi yollayarak atalarına sövmesini bırakmasını talep ettiler. Dedi ki; " Birliğimizi dağıttın. Liderlik istiyorsan sadece senin emrini dinleriz. Eş istiyorsan seni evlendirelim. Mal istiyorsan verelim". Ancak Nebi sav ona Fussilet suresinin başlarını okudu[1]. Bu rivayetin yollarının sahihliği sabittir.

Ancak Nebi sav, davetin maslahatı diyerek müşriklerin tekfirini gizlemedi. Müşrikler O'ndan sadece, onların küfürlerini açıklamayı ve batıllarını dillendirmeyi terk etmesini istediler. Yoksa tamamı ile bu inancından dönmesini talep etmediler. Buda, müşriklerin bu hak davet karşısındaki acizliklerinin en açık ve belirgin göstergesidir.

Müslim'deki bir rivayet de bunun delilidir.[2] Kureyş Resulullah sav'e meclisinden zayıf olanları uzaklaştırırsa onunla oturacaklarına dair bir teklifte bulunmuşlardı. Allah iki ayet indirdi. Dedi ki;

> "***Sabah akşam, Rabblerinin rızasını isteyerek O'na yalvaranları kovma. Onların hesabından sana bir sorumluluk yoktur, senin hesabından da onlara bir sorumluluk yoktur ki onları kovarak zulmedenlerden olasın***."[3]

Eğer akıl ile değerlendirilirse bunda maslahat vardır ki oda şudur; müşriklerle oturabilecek ve onlara davet yapabilecektir. Ancak burada davet yaparken İslam'ın aslı olan vela ve bera yönünden bir harama düşme söz konusu olabileceğinden dolayı men edilmiştir. Diğer ayette şudur;

> " ***Seninle birlikte rablerine gece gündüz yalvaranlarla sabret. Sakın dünya hayatının ziynetine aldanarak onlardan gözlerini çevirme***."[4]

***

[1] Fethul Kadir 4/504; İbn Kesir tefsirinde zikretti 4/114;
[2] Müslim 2413 sahabenin faziletleri babında.
[3] Enam 52
[4] Kehf 28

Altıncı Şüphe:

İmam Ahmed "Eğer kabul edilecek duam olsaydı onu da imam için yapardım"demiştir şüphesi.

Bu sözün imam Ahmed hakkında sabit olmasında farklı görüşler vardır. Bu sözün aynısı seleften başkalarından da nakledilmiştir. Anı şekilde manası da şöyledir ki; eğer icabet olunacak bir duam olsaydı onu da imamın ıslah olması ve Allah'ın şeriatı ile hükmetmesi için onun imanı için dua ederdim şeklindedir. Yoksa bu söz tağutların tekfirine engel sayılabilecek bir söz değildir.

***

Yedinci Şüphe:

Eğer hükümet âlimleri her şeyi söyleseler büyük bir fitne ve savaş çıkar. Onlar maslahat gereği susuyorlar şüphesi:

Süleyman ibn Sehman onların bu söylediklerini reddediyor ve dedi ki; " İkinci makam; şöyle denmesidir; eğer tağuta muhakemenin küfür olduğunu anladı isen; iyi bil ki, Allah kitabında küfrün öldürmekten büyük olduğunu belirtmiştir. Dedi ki; " Fitne öldürmekten beterdir."[1] Dedi ki; " Fitne öldürmekten daha şiddetlidir."[2] Fitne küfürdür. Bütün belde savaşsa ve öldürülse ve bu küfürler yok olsa yeryüzünde tağutların dikilmesinden ve İslam şeriatının dışındaki kanunlarla hükmolunmasından daha hayırlıdır."[3]

***

[1] Bakara 217
[2] Bakara 191
[3] Durerus Seniyye 10/510

Sekizinci Şüphe:

İmam Ahmed “Kur’an mahluktur” diyen halife Memun’u tekfir etmemiştir şüphesi:

Kuran mahlûktur demek Allah’ın şeriatını kaldırmak, yerine şeriatlar koymak ve Allah’ın indirdiği ile hükmetmemek aynı şeyler midir? Tabii ki sonuç itibarı ile ikisi de küfürdür ama küfürler arasında fark vardır. Bir kısmı diğerinden daha şedittir. Hiç şüphe yok ki bugünkü bu küfürler daha şedid ve daha açıktır. Ancak mesele aynı şekilde gene onların söyledikleri gibi değildir.

Hallal, sünne’sinde şu rivayette bulunmaktadır. “ Ahmed ibn Muhammed ibn Matar dedi ki “ bana Ebu Talip haber verdi Ebu Abdullah’a dedi ki; onlar Tarsus’ta[1] bir adamın kabrinin yanından geçiyorlardı. Dedi ki Tarsus ehli ; “ Kâfire Allah rahmet etmez.” Ebu Abdullah (İmam Ahmed) dedi ki; “ Evet Allah bunu bina edene ve bununla gelene rahmet etmez. ”

Siyerde zikredildi ki halife Memun Tarsus’da öldü. İmam Ahmed’de bunu bina edene ve bununla gelene Allah rahmet etmez derken Kuran mahlûktur fitnesini kast ediyordu.

Bu da imam Ahmed’in onu tekfir ettiğinin en açık delilidir.

***

[1] Antakya ve Halep arasında bir Rum beldesinin adıdır.

Dokuzuncu Şüphe:

Nebi (aleyhisselatu vesselam) dedi ki:"Her kim itaatten ve cemaatten ayrılır ve sonra da ölürse, cahiliye üzere ölmüştür" Başka rivayette:"Her kim emrinden kerih bir şey görürse ona sabretsin çünkü her kim cemaatten bir karış ayrılır ve ölürse cahiliye üzere ölmüştür" şüphesi:

Hükümet âlimlerin bunları delil alarak dediler ki, bu yöneticilere biat etmeyenler cahiliye üzere ölmüşlerdir. İşte bu açık bir saptırmadır.

Öncelikle bu hadisler Müslüman ama zalim olan yöneticiler hakkında söylenmiştir. Bu hadisin şerhinde, İmam Nevevi İmam Müslim'e yaptığı şerhte dedi ki; " Her kim cemaatten ayrılırsa cahiliye üzere ölmüştür " mim kesralı, yani ölümlerinin sıfatı. İmamları olmadığından karışıklık olacaktır."[1]

Yani onlar küfür üzere ölmemişlerdir ancak cahiliyede olduğu gibi bir karışıklık ve imamsızlık olduğu halde ölmüşlerdir. Yoksa Hüseyin r.a. da dönemindeki halifeye biat etmeden ölmüştür. Hâşâ oda mı kâfir ölmüştür. Subhanallah. Böyle bir sözden Allah'a sığınırız.

***

[1] Şerhu Muslim 11-12. cilt 238

Fasıl:

Gariblik

Ey muvahhid kardeşim; seninde gördüğün gibi tevhidin fazileti, önemi ve ehemmiyeti çok büyüktür. Bununla amel edenler çok az, ondan cahil olanlar ise çoktur. Sana Nebi sav'in gariplik hakkındaki hadislerini nakledeceğiz ki İslam'ın ehlinin ne kadar garip olduğunu anla.

İbnul Kayyum rahimehullah dedi ki; " Şeyhulislam ibn teymiyye dedi ki;

"**Sizden önceki nesillerin ileri gelenleri, yeryüzünde bozgunculuğa engel olmalı değil miydiler? Onlardan kurtardıklarımız pek azdır. Kendilerine verilen nimete karşı haksızlık edenlere uyanlar ise suçlu oldular.**"[1]

Bu ayette dikkat çektiği şey; delalet ediyor ki ilimde ve marifette ve kuranı anlamada ne kadar köklü bir ilmi olduğunu gösteriyor. Dünyadaki garipler, ayette bu sıfatları zikredilenlerdir. Aynı şekilde Nebi sav'in işaret ettiği kimselerde bunlardır; " İslam garip başladı. Başladığı gibi garipliğe dönecektir. O gariplere müjdeler olsun." Denildi ki; onlar kimdir? Dedi ki; " İnsanlar ifsad olduğunda ıslah edenlerdir." İmam Ahmed dedi ki; bize Abdurrahman ibn Mehdi haber verdi, oda Züheyr'den, oda Amr ibn Ebi Amr oda Matlub ibn Hantep'ten haber verdi ki Nebi sav şöyle dedi; " Gariplere müjdeler olsun." Dediler ki; " Ya Resulullah! Garipler kimdir? Dedi ki; " İnsanlar azalttıkları vakit arttıranlardır."

Bunun manası insanlar takvadan ve amelden bir şeyler azalttıkları vakit onlar arttırmışlardır. Allah en iyisini bilendir.

Amaş'ın hadisinde de ebi İshak'tan o da Ebil Havs'tan oda Abdullah ibn Mesud'dan Nebi sav'in şöyle dediğini rivayet etmiştir. " Şüphesiz İslam garip başlamıştır. Başladığı gibi garipliğe dönecektir. O gariplere müjdeler olsun." Denildi ki; garipler kimdir ey Allah'ın resulü? Dedi ki; "Kabileleri uzlaştıranlardır." Abdullah ibn Amr'ın hadisinde ise dedi ki; " Gariplere müjdeler olsun." Denildi ki; kimdir onlar ey Allah'ın resulü? Dedi ki; " Çok insanların içinde az olan Salih insanlardır. Onlara isyan edenler itaat edenlerden fazladır."

Ahmed dedi ki; bize Heysem ibn Cemil haber verdi; ona da Muhammed ibn Müslim ona da Osman ibn Abdullah ona da Süleyman ibn Hermez ona da Abdullah ibn Amru haber verdi ki; Nebi sav dedi ki; " Allah'a en sevimli olan şey garipliktir." Denildi ki; garipler kimdir? Dedi ki; " Dinleri için kaçanlardır. Kıyamet günü İsa ibn Meryem'in etrafında toplanırlar."

Başka bir hadiste; " İslam garip olarak başladı. Başladığı gibi garipliğe dönecektir. Gariplere müjdeler olsun." Denildi ki; garipler kimlerdir? Dedi ki; " Sünnetimi ihya edenler ve

[1] Hud 116

insanlara öğretenlerdir.”

Nafi Malik’ten rivayet etti; “ Ömer r.a. mescide girdi ve mescidde Muaz ibn Cebel’i Nebi sav’in evinde oturuyorken buldu. O sırada ağlıyordu. Ömer dedi ki; Seni ağlatan nedir? Kardeşin helak mi oldu? Dedi ki; hayır. Ancak bana bu mescidde iken Nebi sav’in hadisini Habibi haber verdi. Dedi ki; nedir o? Dedi ki; “ Şüphesiz Allah gizli korkan iyileri sever. Onlar ki kaybolduklarında bulunamazlar. Hazır olduklarında bilinmezler. Kalpleri hidayet kandilidir. Kör edici fitnelerden çıkmışlardır.”

İşte bunlar övülen gariplerdir. Bunların insanlar arasındaki azlığı malumdur. Garipler olarak isimlendirildiler. Bu sıfatlara sahip insanlar azdır. İslam ehli, insanlar arasında azdır. İslam ehli içinde olanlardan mümin olanlar azdır. İlim ehli de müminler içinde azdır. Bidatı sünnetten ayıran sünnet ehli de azdır. Muhaliflerin ezalarına sabrederek buna çağıranlar da gariplerdir. İşte en garip olanlar bunlardır. Ancak bunlar hakkın ehlidir. Onlar aslında garip değildir. Ancak onların garipliği az olmalarıdır. Allah bunlar hakkında dedi ki;

“Yeryüzündekilerin çoğunluğuna itaat edersen seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar, sadece tahminde bulunurlar.”[1]

İşte bu yeryüzünde saptıran çoğunluk aslında Allah’tan, Resulünden ve onun dininden garip kalmıştırlar. Onların garipliği korkutucu bir garipliktir. Tıpkı denildiği gibi;

Garip diyarında uzakta duran değildir. Asıl garip o garipten uzaklaşandır

Musa as firavun ve kavminden kaçtığı zaman Medyen’e geldi. Allah’ın zikrettiği hal üzereydi. O aç, garip ve korkarak geldi. Dedi ki; “ Ya Rabbi tekim, açım ve hastayım. Ona denildi ki; Ey Musa, tek kişi benim gibi dostu olmayandır. Hasta benim gibi doktoru olmayandır. Garip de benim ile kendi arasında muamele olmayandır.”

Garipliğin çeşitleri;

Garipliğin çeşitlerinden biri de; Allah’ın ve Resulullah sav’in sünnetinin ehli olanlardır ki Nebi sav bu garipleri övmüştür. Dinin gelişinden bahsederken garip geldiğini söylemiştir. Başladığı gibi de garipliğe döneceğini belirtmiş, ehlinin de garipler olacağını söylemiştir.

Bu gariplik bir mekândan başka bir mekânda, bir vakitten başka bir vakitte ve bir gruptan başka bir grupta olabilir. Ancak hepsi Allah’ın ehlidirler. Onlar Allah’tan başkasına meyletmediler. Resulullah sav’den başkasına intisap etmediler. Onun getirdiğinden başkasına çağırmadılar. Onlar ihtiyaçlarına göre insanlardan ayrıldılar. İnsanlar kıyamet günü ilahları ile beraber gittiklerinde onlar mekânlarında kalırlar. Onlara denir ki; “ Siz de insanların gittiği gibi gitmeyecek misiniz? Diyecekler ki; Biz insanlardan ayrıldık. Bugün ayrılmaya daha muhtacız. Biz ibadet ettiğimiz rabbimizi bekliyoruz.”

[1] Enam 116

İşte bu gariplik sahibine korku vermez. Bilakis bu kişi insanlar korktuklarında dost sahibidir. Onun en büyük korkusu o insanlar onu dost edinirseler olur. Onun velisi ise Allah ve resulü ve iman edenlerdir.

Kasım İbn Ebi Umame'den gelen hadiste Nebi sav rabbinden naklederek dedi ki;

"Şüphesiz velilerimden en sevimli olan bir mümindir ki; haddi aşması hafiftir. Namazında hazzı vardır. Rabbine en iyi şekilde ibadet eder. Rızkı da ona yetecek kadardır. Bununla beraber insanlardan saklanır. Parmaklarla ona işaret edilmez. Allah ile karşılaşana kadar bu hal üzere sabreder. Sonra beklediği şey gelir. Mirası da az kalır…"

***